

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1208/2015
03.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиле М.М., чији је пуномоћник М.Г., адвокат из Сомбора, против туженог Друштва за производњу услуге и продају на велико текстилног материјала и производа Ф. ДОО из С., кога заступа пуномоћник Б.Н., адвокат из С., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2375/14 од 15.09.2014. године, у седници одржаној 03.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2375/14 од 15.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 54/14 од 30.06.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење туженог од 16.03.2012. године којим јој се отказује уговор о раду од 13.06.2011. године јер не остварује резултате рада у обављању послова на које је распоређена и да обавезе туженог да тужилу врати на рад као и да јој надокнади изгубљену зараду и сва друга примања која јој припадају из основа радног односа почев од дана незаконитог престанка радног односа до дана враћања на рад, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2375/14 од 15.09.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код туженог по основу уговора о раду од 13.06.2011. године на неодређено време са периодом пробног рада од шест месеци и распоређена на радно место шивача на пословима у моделу за шивење гаћа и у препарацији на пословима лепљења промо налепница. Због незадовољавајућег рада крајем новембра и почетком децембра 2011. године тужила је усмено упозорена на пропусте у раду и по налогу руководиоца производње одговарајућа комисија је почев од 01.12.2011. године почела да прати њене резултате. Према извештају за период 01.12.2011. до 20.01.2012. године оцењено је да је рад тужиљи испод стандардног квалитета и ефикасности у раду. Након овог извештаја предложено је да се тужила распореди у другу радну операцију у циљу постизања боље ефикасности рада и писмено упозорена о недостатку у раду како би подигла ниво рада и остварење потребног радног учинка. Тужили је покушана достава упозорења 21.01.2012. године али је она одбила да га прими, након чега је ово упозорење уз одговарајућу службену белешку стављено на огласну таблу. Комисија туженог је и у даљем току поступка наставила да прати рад тужиле и након распоређивања у другу радну операцију. Рад тужиле је и за период 20.01.2012. до 16.03.2012. године оцењен испод стандардног учинка (24% до 64%) и предложено да се након одговарајућег писменог упозорења тужили откаже уговор о раду. Тужила је поново одбила да прими писмено упозорење о постојању разлога за отказ, и након што је упозната са садржајем истог и одговарајуће службене белешке о покушају уручења исто је стављено на огласну таблу туженог. Тужила се 23.03.2012. године писмено изјаснила на наводе из упозорења. Тужени је 23.04.2012. године отказао уговор о раду због неостваривања предвиђених резултата рада.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да је решење туженог законито и да нема услова за његов поништај.

Према члану 179. тачка 1. Закона о раду послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не остварује резултате рада односно нема потребно знање и способности за обављање послова на којима ради.

Пре примене овог отказног разлога, према препоруци број 166 Конвенције МОР-а 158 неопходно је да послодавац запосленог писмено упозори о томе да не остварује потребне резултате рада, да му да инструкције и остави одређени рок за побољшање резултата рада.

У конкретном случају, тужени је пошто је утврдио да резултати рада тужиле нису задовољавајући, на то је упозорио тужилу, а затим је преместио на друго радно место. Рад тужиле је пратила одговарајућа комисија туженог која је и на претходном радном месту и на новом радном месту констатовала да тужила не

остварује потребна знања и способности односно да су резултати испод очекиваног стандарда. Пошто је испоштована процедура отказа, тужиљи је достављено упозорење о постојању разлога на отказ, о чему се она и изјаснила, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиље за поништај овако донетог решења.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**